

Sandro žil u mojej mamy veľmi dlho . On pracoval v jejdnej továrni na topánky a ja zas v krajčírstve. Cítil som však , že takto to nemohlo pokračovať . Raz v noci som cítil v srdci Ježišove slová: “ Syn môj začína pre Teba nový život.“ Tieto slová sa my vryli do mysle, a veľa som nad nimi rozmýšľal. A tak ja a Sandro sme zozbierali tých pár peňazí , čo sme mali, a vybrali sme sa na cestu do neznáma . Písal sa rok 1998. V tom čase bolo v Umbrii zemetrasenie. Popri ceste som videl zničené domy. A práve tak som sa aj cítil . Mal som však chuť začať odznova v mlčaní a v skrytosti. Zastavili sme sa v Assisi. Sandro sa ma pýtal, že čo budeme robiť . Ja som ho uisťoval , že Boh sa postará, len sa treba modliť . A tak sa aj stalo.

Zavolať mi jeden kamarát , ktorého som ja volal „ocko Sanzio“ , lebo mi bol nablízku od začiatku . Prosil ma o modlitbu. Sanzio žil v Polverigi - Ancona. Pýtal sa ma, že kde sa nachádzam . Keď som mu povedal , že v Assisi , bol veľmi zvedavý , že prečo práve tam. Povedal som mu, že som sa nechcel vrátiť domov, a že som chcel začať nový život . Ako to odo mňa Pán žiadal. Hneď bol ochotný ma prijať do svojho domu na nejaký čas . Prešiel mesiac, a ja som nenašiel nič konkrétne . Chcel som odísť , lebo som nechcel zneužívať jeho ochotu. On ma uisťoval , že to tak nieje, akoby urobil skutočný otec. On ma spojil s jednou dobrovoľnícku charity v meste Fermo, aby mi pomohla hľadať prácu . Šli sme spolu do Frema, kde sme stretli Antoniettu, ktorá ma odprevadila do rôznych továrni . Nič sme však nenašli . Keď sme sa chystali odísť , videl som jednu továreň . Povedal som Antoniette , aby sme sa šli spýtať aj tam. Ona neverila , že by ma práve tam prijali, cítil som však, že tam mám ísť . A tak sme našli prácu pre mňa a aj pre Sandra. Ako by som mohol pochybovať o Božej Prozreteľnosti? Sanziovi bolo ľúto , že nás tam musel nechať . Upokojil som ho, a rozlúčili sme sa. Antoniettu nás nemohla prijať na moc, lebo nás nepoznala . Odviedla nás teda k jednému opustenými kostolu. Upozornila nás , aby sme boli opatrní , lebo to bola poškodená budova. V tom kostole , spali sme na fare ( v Taliansku často fara je súčasťou kostola- poznámka prekladateľa ), sme strávili asi tri týždne . V robote bolo všetko v poriadku. Bolo to veľmi nepohodlné bývanie ; a tak som musel dodávať Sandrovi odvalu, lebo chcel odísť . Raz večer som mu povedal , aby prestal šomrať, a šiel sa radšej modliť ľdo kostola; Prozreteľnosť by nám určite pomohla; hlavne ak ju bude prosiť on. Ako sme dojení náš každodenný chlebík , Sandro neochotne šiel so mnou modliť sa svätý ruženec . Na druhý deň , keď sme sa vracali z práce , pred kostolom nás čakala jedna pani . Mysleli sme si, že aj odtiaľ nás vyhánajú; v skutočnosti však opäť Pán konal svoje zázraky . Pani Luciana mala o nás starosť , lebo to bolo nebezpečné miesto. Povedala nám , aby sme si zobrali naše veci , a že nás prijme v podkroví svojho domu. Pre nás bol veľký dar mať opäť pohodlie skutočného domu; nemohli sme preto tomu odvradosti veriť . Navždy budem vďačný Luciane, zato, že nás prijala do svojho domu hoci nás nepoznala. Ona už mala svoj kríž: ťažko chorého manžela. Ako sa patrí , po mesiaci sme sa jej chceli zavďačiť za prijatie; dokonca aj varila pre nás ; a starala sa o nás, ako o svoje deti. Ona nič nechcela . Darovala nám , že sme

rozmaznávali jej manžela ; a priniesli trochu radosti do ich domu. My sme nechceli zneužívať tú ochotu; potrebovali sme aj súkromie; a tak sme začali hľadať bývanie . Luciana a Antonietta nám pomohli pri hľadaní . Našli nám bývanie , a pomohli nám aj pri upratovaní . Odvtedy sa začala moja nová cesta. Žil som svoju mystickú skúsenosť v tichu a v modlitbe; ani moji kolegovia v robote o ničom nevedeli. Po dlhom čase Sandro, z osobných dôvodov , sa vrátil do Neapola. Ja som pokračoval v mojom živote v regióne Marky v tichu a v klude každodenného života. Navštevoval som niektoré modlitbové skupiny.

Na fotografii sú Elio e jeho manželka Flóra . Moji priatelia z Polverigi – Ankona. Priatelia, ktorí , ako“ ocko Sanzio“ ma podporovali a pomáhali mi v posledných rokoch. Otvorili dvere svojho domu, aby prijali modlitbovú skupinu, ktorá sa dodnes stretáva .

Z taliančiny preložil D. R.